

G! FESTIVALURIN 2012 HÓSKVØLD

KÁRI SVERRISSON OG BENDAR SPÓNIR

Men júst sum tað so ofta var bæði í Enekk og í Orka, var tað Kári sjálvur og rødd hansara

Mynd: Álvur Haraldsen

Kent men forkunnugt

Oddur á Lakjuni

Fyrstir á palli á Sandinum hóskvøldið vóru Kári Sverrisson og Bendar Spónir. Hetta var ein framfærsla, sum bæði var Kári, so sum vit kenna hann, men sum eisini var nakað nýtt og forkunnugt.

Tá ið Kári var við í Orka, brúkti hann í stóran mun yrkingar hjá Jóanesi Nielsen. Og Kári Sverrisson og Bendar Spónir brúktu bara tekstir hjá sama Jóanesi. Kári hevur

gjørt flestu lögini sjálvur, onkur teirra saman við limum úr Orka, og eitt saman við Yann Tiersen úr Fraklandi.

Á onkran hátt kendist tað, sum um tað kundi líka væl verið Jóanes Nielsen sjálvur, sum stóð á pallinum. Tað var, sum um tað var Kári ímóti rest, hann ímóti heiminum. Tó at hann hevði bólkl við sær, hvarv hesin onkursvegna í bakgrundina, afturum røddina hjá Kára og tekstirnar hjá Jóanesi.

Ikki tí, bólkurin spældi væl - tónleikastíllurin var onkustaðni ímillum Enekk og Orka. Hetta var rokk-tónleikur, sum flutti seg yvir í fólkatónleik og jazz. Tónleikurin var poleraður, væl spældur og verdur eitt ummæli í sjálvum sær. Men júst sum tað so ofta var bæði í Enekk og í Orka, var tað Kári sjálvur og rødd hansara, sum sótu fremst eftir í minninum aftaná framfærsluna hóskvøldið. Hendan røddin, sum í sjálv-

um sær til einhvørja tíð kann fáa flest øll at steðga á og lurta. Og afturvið serstøku yrkingunum hjá Jóanesi Nielsen var tað vorðið enn meira forkunnugt og virðismikið. Yrkingarnar hjá honum hava tyngd og virði, og skulu ikki handfarast ov lættliga. Tú kendi, at hetta var ikki lættisoppatilfar, og at um tú skuldi leita tær eftir onkrum at sett lög til yrkingarnar og framført tær í sangi, so hevði verið torført at funnið nakran, sum megn-

aði hesa uppgávuna betri enn Kári Sverrisson.

“Lívið er júst tað, sum tað er”, segði Kári aftaná tann eina sangin, og lat okkum ikki sleppa at dvølja yvir hetta, áðrenn hann fór víðari til næsta sang. Í hálvan tíma sang hann um angandi kensluna av deyða, um at tey deyðu eru okkara millum, smuglað ígjøgnum livfrøðina; og um at eingin bjóðar fjøllunum inn um kvøldarnar. Til hetta høvdu Kári og Spónirnar fingið ein

júst hálvan tíma tillutaðan á tron-gu skránni. Tað var alt ov stutt, og kendist eins og tað einans var ein forsmakur; eins vit einans høvdu nortið við vatnaskorpuna í einum djúp-ari havi. Tíbetur frættist, at Kári Sverrisson og Bendar Spónir, sum varð stovnað í samband við Vetrarjazz í Perluni farna vetur, eru ávegis við eina útgávu.

Niðurlendskur upptúrur

Oddur á Lakjuni

Tá ið mjørkin í Vágum forðar høvuðsnøvnum at koma á G! Festival at spæla, so er gott at kunna heita á onnur at spæla umaftur. Og tá ið Amsterdam Klezmer Band komu á pall sum ætlað klokkan eitt leygarkvøldið, høvdu teir longu spælt einaferð kvøldið fyri. Og tað hevði verið einki ov nógv at fingið teir at spælt hóskvøldið við. At fáa ein niðurlendskan bólkl sum spælir jødiskan fólkatónleik

at koma til Føroya at spæla, er júst soverðið, sum ger G! til ein so góðan festival. Og sjáldan hevur tað verð betri enn Amsterdam Klezmer Band. Hetta er forkunnugt, stuttligt, lívligt, undirhaldandi, og ótrúliga væl úr hondum greitt. Teir spældu klezmer: tað er ein jødiskur tónleikastíllur, hvørs høvuðseykenni er, at hann hevur ein annan tónastiga enn tað, sum vit eru von við. Hesin tónleikurin er eisini eyðkendur av, at hann sum oftast hevur lívligar og

progressivar rútmur; eisini í teimum syrgiligu og sorgblíðu sangunum. Hóast tað regnaði av grimd og vindurin blásti, breyt dansurin út á Spæliplássinum - tað var mest sum ómøguligt at standa stillur til tilíkan tónleik. Enntá tey skeptisku, sum stóðu aftast, byrjaðu at vaggja við. Ljóðfórini vóru saksofon, trombon, trompet, klarinett og kontrabass. Og tey, sum steðgaðu á við dansinum eina løtu, og góvu einstøku ljóðfórnum gætur, vóru

vitni til eitt fantastiskt handverk. Samanspælið var framúrskarandi, og serliga í solounum vístu teir evni teirra við ljóðfórnum. Ikki ein tóni var við síðunar av. Rós má eisini gevast til ljóðblandi. Tað er ofta at tilíkur skjóttspældur tónleikur loypur saman, men hesuferð var ljóðmyndin lýtaley.

Tað var fyrri tað mesta instrumentalt, og teir hildu seg mest sum uttan frávík til eyðkenda klezmerstílin. Serliga at byrja við kundi

tað kennast eitt sindur einstáttað, sum teir fóru úr einum lagi í eitt annað. Sum konsertin leið komu teir tó rættiliga fyrri seg, og seinna helvt av framfærsluni var betri enn tann fyrri. Serliga væl riggaði tað, tá ið frontmaðurin, Job Chajes, legði saksofonina frá sær og byrjaði at syngja á niðurlendskum afturvið veitslukenda tónleikinum. Hann var karismatiskur, við eini orku sum smittaði yvir á áhoyrarnar. Tað var eisini týðiligt at teir sjálvir blivu

enn meiri tendraðir av dansandi fjøldini.

Klezmerbólkurin úr Niðurlondum spældi í knappan tíma. Tá ið teir góvust, var lagið, hóast ringa veðrið, vorðið so gott, at teir gott kundu hildið á ein tíma afturat. Hetta var uttan iva konsertin sum fekk mest lív í áhoyrarnar, og fleiri á Spæliplássinum vildu vera við, at hetta var besta løtan á G! 2012 yvirhøvur.